

Inden Ane-Mette den Aften gik i Seng, stillede hun Vækkeuret en Time frem for at hun kunde have Mellemmaderne smurt og Morgenkaffen færdig i god Tid.

Om Natten vaagnede hun ved at høre Søren sukke.

»Sover du it?« spurgte hun.

»Jow.«

»Saa drømmer du da.«

»Ja.«

Hun følte i Halvsøvn til Bleen under den Lille, der laa imellem dem ved hendes Bryst. Saa sank hun tilbage igen til sine Skrukkemors-Drømme. Søren blev liggende med Armen under Hovedet og stirrede ud i den maanelyse Stue. Paa Væggen over hans Hoved tikkede Uret, og rundt om ham lød det trygge Kor af Børnenes sunde Aandedrag. Han skelnede Krestens regelmæssige Vejrtrækning med den lille Fløjtelyd gennem Næsen, Jørgens næsten voksne Snorken, Katrines smaa Smæld med Læberne og Tyges hurtige Udaanding.

Tilslidst begyndte han at tinge med Fanden. Han vilde have et Par Dages Frist. Saa vilde han snakke lige ud til Ane-Mette om, hvad han havde for, og lade det komme an paa, hvad hun sagde til hans Planer. Men da hørte han igen den hemmelighedsfulde Ven tale til ham. Han maatte huske paa, sagde han, at det ikke alene var for sin egen Skyld,